

Đám Tang

Đám tang xảy ra trong một xã ,thuộc một làng.Đó là đám tang của ông Cả Lào hưởng thọ 73 tuổi,cha của 3 người con trai và một người con gái.Từ trần lúc nào thì không ai biết chính xác,chỉ biết là lúc quá trưa hôm nay,cô con dâu mang bát cháo muối vào cho ông,thì thấy ông vẫn mở mắt nhưng người đã cứng đi từ lúc nào.Họ cho là ông từ trần lúc khuya đêm qua.

Hàng xóm giật mình khi nghe tiếng kêu khóc thảm thiết của cô con dâu.Những người hàng xóm hiếu kì có mặt ngay trước sân.họ nghe tiếng khóc kể lể ,trách móc người quá cố đã không cố gắng sống thọ mà hưởng phúc cùng con cháu.tiếng khóc nỉ non ai oán đến thê lương,nhưng lại không làm những người có mặt cảm thương.Lão Thứ bủi môi:

_Đúng là lũ giả nhân giả nghĩa,lúc ông cụ còn sống chúng chẳng coi ra gì,nay chết thì bày trò nhân ngãi.

_Khẻ mồm thôi,nhà người ta đang có tang,coi chừng phải vạ

Thằng Thìn buột mồm:

_Chiều có cỗ ăn rồi.

Thím thắm vung nón đánh vào lưng nó:

_Mày ác tâm nó vừa vừa thôi,người ta chết cho mày ăn cỗ hả?

_Ơ cái thím này,người già không chết lấy đất đâu cho người trẻ sống nào?

_Lương tâm mày đúng là để chó tha gà mổ.

Thím Thắm nguýt bọn đàn ông rồi bỏ đi,vừa ra đến cổng gặp một đám người mới tất tả chạy tới:

-Có chuyện gì vậy thím,tôi đang cho lợn ăn dở tay,thế có phải ông Cả chết không?

-Ừ,phước cho ông cụ,thoát khỏi nợ trần.

- Thì già rồi cũng phải đến lúc chết,nhưng tôi nom ông cụ còn khỏe thế cơ mà!

- Người già như lá vàng,sống chết lúc nào ai mà đoán biết được.

Đám người mới lao nhao bàn tán.

- Mà ta cứ vào xem tình hình thế nào.Có giúp được gì thì giúp dù sao cũng hàng xóm láng giềng.

-Ôi dào,ai thì tôi giúp chứ ngữ nhà ấy tôi chả thèm bận tâm,chúng nó có coi xóm giềng ra gì.

-Cái chị này,nghĩa tử là nghĩa tận,ông Cả có sống ác với ai bao giờ,vô phúc sinh ra lũ con chẳng ra gì,mình giúp người quá cố,chứ giúp chi lũ nhục súc ấy.

Nghe mọi người bàn tán râm ran,ả con dâu đi ra,ả vừa đi vừa khóc,đầu tóc rối bời,không biết nước mắt hay là nước lã mà ướt đầm từ khuôn mặt xuống đến cổ ,lan xuống tận vạt áo bà ba nâu màu đất của ả.

-Các bác ơi,tội thân em quá,em đã hết lòng hết dạ chăm cụ nhưng

cụ đã quyết theo ông bà rồi, em biết sống thế nào đây. Thầy ơi, thầy chờ con theo với.

Ả ngã lăn ra đất, chúi đầu xuống đất mà khóc vật vã, vẫn biết là ả đang đóng kịch nhưng không ai nỡ khoanh tay đứng nhìn cảnh tượng như thế, vài người đàn bà cố đỡ ả vào trong nhà, ả cố tình buông hai chân như người sắp chết, họ khó khăn lắm mới dìu được ả vào trong. ả lại dùng hai tay mà dấm vào ngực mình gào khóc. Thằng Thìn tủm tỉm cười, Thím Thắm lại thúc vào hông nó. Thím Thắm mở lời an ủi:

- Thôi thím đừng quá đau buồn nữa, ai già cũng phải chết, để ông cụ đi sang kiếp khác.

Bác Từ cũng thêm lời:

- Thím ấy nói đúng đấy, ai cũng sẽ phải già và cũng phải chết, không sớm thì muộn thôi. Người chết rồi có khi lại là niềm vui của họ, người còn sống thì cũng không nên quá đau buồn.

Ả vẫn khóc tức tưởi, mãi một hồi lâu ả mới quay qua khăn khăn:

- Các bác đến thế này thì quý hóa quá, các bác ngồi chơi, đợi em đi pha trà.

Thằng Thìn lúc này không nhin được, cười khanh khách:

- Gớm cái mụ ấy khéo đóng kịch, mụ chả mong ông cụ chết từng ngày ấy chứ.

Thím Thắm lại thúc vào hông nó

- Ở cái thằng này, mày không lên tiếng làng này đâu ai nói mày bị câm.

Ngoài sân có tiếng xe máy nổ bành bành. Anh con trai thứ hai sống

làng bên cạnh nghe thằng cháu báo tin liền tất tưởi chạy sang. Chưa kịp dừng xe hăn đã gào lên:

-Thầy ơi,thầy không sống thọ hơn mà hưởng phúc,thầy bỏ con lại cho ai đây hử thầy ơi.

Hăn nhìn thấy đám người hàng xóm đang ngồi phía nhà trên,hăn lại gào to hơn để mọi người minh chứng tấm lòng hiếu thảo vô bờ bến của hăn.Hăn lại tất tưởi đi về phía căn buồng nhỏ hẹp,tối tăm,ấm thấp của ông Cả,nơi ông Cả vẫn mở tròng mắt như oan khuất điều gì,hăn đưa tay,lên vuốt mắt cho ông,nhưng ông không chịu nhắm mắt.Hai anh con trai thoáng chút sợ hãi,đưa mắt nhìn nhau.Ả con dâu lấm lép đi ra ngoài.

-Anh đã đánh điện cho thành Ba con Bốn về chưa?

-Tao đánh rồi,chúng nó bảo phải xin phép xí nghiệp nghỉ mới về được.

-Đúng là lũ bất hiếu,cha chúng nó chết mà còn xin với chả là phép,cứ bỏ quách đấy mà về chứ.Không có việc này thì kiếm việc mới,chúng nó có kiếm được cha mới không,lũ này về tôi cho một trận.

Anh con trai cả nghỉ ngơi:

- Chuyện trước mắt ta xem làm cỗ bàn thế nào,thiên hạ đến chật nhà rồi đấy,còn chúng nó về thì tính sau.

-Cái lũ làng này chỉ mong người ta chết để đến ăn.Mà tính sau là tính sau thế nào?Chúng nó phải đóng góp chứ,cứ để thầy đấy,chờ chúng về.Còn lũ làng cứ để tôi giải quyết.

Anh con trai thứ hùng hổ đi lên phía nhà trên,vừa thấy người làng,hăn khúm người xuống,hai tay quệt mắt lia lịa:

-Ôi, thầy cháu chết mà chưa gặp được đầy đủ con cháu thì không chịu nhắm mắt,đành để thầy nằm chờ,mong các bác thông cảm mà bỏ quá cho,trong lúc tang gia bối rối,có gì không phải mong các bác bỏ quá cho nhà cháu.chờ em nó về đầy đủ,mời các bác đến tiễn đưa thầy cháu về với ông bà.

Ba ngày sau,cái xác ông cụ vẫn đắp mặt nằm đấy chờ đợi,cuối cùng thì anh con trai thứ ba và cô con gái út cũng về tới,chưa tới ngõ hàng xóm đã nghe tiếng khóc,thằng Thìn chắc hẳn chiều nay thế gì cũng có cỗ.Cô con gái út khóc vật vã bên xác cha,anh con trai thứ ba cũng vật vã không kém,ai cũng tranh nhau phần khóc to hơn.Chúng cố vuốt mắt cho ông cụ nhưng ông cụ vẫn không chịu nhắm mắt.Cô con gái út quay qua trách:

-Sao anh chị không mời thầy cúng về làm lễ siêu thoát cho thầy,nếu chúng tôi không về thì anh chị để thầy chết thôi à.

À con dâu bủ môi xỉa xói:

- Cô nói làm như có hiếu lắm không bằng,cha chết không lo,lo công với chả là việc.Mà tiền đâu chúng tôi lo chứ?

-Thế ruộng đất của thầy ai dành phần to nhất,thử hỏi tôi có được tấc đất nào không mà đợi tôi lo?

Anh con trai cả trợn mắt quát:

-Gọi mày về cho mày nhìn mặt thầy,ai bảo mày là tao không lo được.Mà mày cũng là con thì mày cũng phải có trách nhiệm chứ.

Cô con gái út tức tử:

-Ai đã từng nói ngoại là ngoại,lúc chia tấc,sao không ai nói cho tôi có trách nhiệm với?

Anh con trai thứ ba ngẩng lên:

-Mấy người có im ngay đi không,thầy chết không nhắm mắt kia kìa.
Tất cả bốn người con ruột và một ả con dâu cùng người quá cố mắt
vẫn trợn trừng đột nhiên dơi vào im lặng.không khí trở nên đặc
quánh toàn mùi nhang,và mùi phân hủy của xác chết trong căn
buồng nhỏ hẹp,ấm ướt và tối tăm.Anh con trai thứ hai lên tiếng phá
tan bầu không khí rợn rợn ấy.

-Thôi thì thế này,con Bốn có bao nhiêu thì góp bấy nhiêu,nó là con
gái.Còn lại ba phần chúng ta chia đều ra mà lo,thấy tội tính thế có
được không?

Anh con trai thứ ba quát lên:

- Chia đều là chia đều thế nào,lúc chia đất hai anh dành phần
tốt,chia cho tôi cái miếng gần lò gạch như chó cựa chết,bán không
đủ lộ phí cho tôi vào Nam.Nay nghĩa vụ sao bắt tôi bằng các anh
được

-Ậy,chú nói hay thật đấy,chú chưa vợ chưa con,lấy phần ấy là đúng
rồi.Không nói nhiều nữa,mai Bác Thức cứ ghi vào sổ,chi tiêu những
gì cứ chia đều ra mà tính.

-Tôi chả có tiền đâu mà đều với chả là lệch,tôi về xem thầy mất thế
nào,mai tôi phải đi.Đấy tôi có bấy nhiêu đó thôi,xem được thì lấy.

Anh con trai ném vài trăm ngàn xuống phía giường,ngay cạnh người
quá cố,rồi bỏ ra ngoài.Anh con trai cả chửi đồng theo:

-Đồ mất dạy,không phải đang tang thầy,tao cho mày một trận
Ả con dâu nhặt tiền cho ngay vào túi áo,anh con trai cả quay qua hạ
giọng:

-Thằng Ba đã thế,giờ chú tính thế nào?

-Tính toán gì nữa,thì anh chị cứ lo đi,khi nào thu hoạch tôi gửi lại.

À con dâu nhảy dựng lên:

- Ở cái chú này hay,vợ chồng tôi lấy đâu ra tiền mà lo?

-Thế tài sản thầy để lại cho anh chị đâu cả rồi?à mà anh chị nhớ là thầy hứa cho cái Gái nhà tôi miếng đất trồng cải phía bờ ao đấy nhé.

-Chú nói làm như cha chú ăn không khí để sống không bằng,tang mẹ chú cũng bảo chúng tôi lo,rồi chú sẽ tính sau,ba năm rồi sao tôi chưa thấy chú nói năng gì?loại người như chú chả trách vợ bỏ theo Trung Quốc.

-Chị nói cái gì?muốn tôi vả vào mồm không?chị đừng có già mồm,thầy để cho nhà chị bao nhiêu ruộng,mỗi năm vớt đi cũng được cả tấn thóc.Mà cả làng này ai mà không biết chị cho thầy ăn hai bát cơm lưng mỗi ngày,thầy bị đói sinh bệnh mà chết đấy.

À con dâu gào lên như lợn bị thọc tiết

-Ôi làng nước ơi,nó vu oan cho tôi giết cha nó này.

Anh con trai cả mặt đỏ bừng bừng:

-Có cam mồm ngay không?thiên hạ mà nghe thấy thì chát cút vào mặt,nhục lắm thôi.

Cô con gái út chẳng nói gì bỏ ra ngoài.Trong căn buồng chật hẹp,ấm mốc,tối tăm,chỉ còn hai vợ chồng anh con trai cả.

-Bà đôi co với nó làm gì,toàn lỗ mất dạy.Nếu tụi nó không lo,thì ta cũng chẳng bày vẽ làm gì,mai kêu thợ đóng cỗ quan đem thầy đi chôn,à xem tiền thằng Ba đưa có đủ đóng cỗ quan không?nếu còn thừa thì thuê hai người phu kiêng quan tài và đào huyệt là xong rồi.

-Thế còn cổ bàn ông tính thế nào?

-Cứ bắt hết mấy con gà giò của ông cụ nuôi mà làm thịt,may ông cụ biết mình sắp chết mà nuôi được đàn gà,à mà nhỡ hết đám cải phía bờ ao mà làm rau,có để thì thằng Ba nó cũng tham hết.Cái gì cũng đến tay thằng này,thiên hạ biết đó là đâu.

Trong bếp ả con dâu lựa hế những miếng nạc gà cho vào cái tô,úp cẩn thận cất trong trạn.Mâm cổ dọn lên toàn những cổ cánh,và rất nhiều rau cải,người ăn cổ vừa ăn vừa rửa thầm đôi vợ chồng bàn tiện với cả tang cha.Cổ chưa tan,ả con dâu đã vào buồng xem đồ phúng điếu.

-Gớm,cái lũ bàn tiện,lũ cút sắt ,đi đám ma mà đem độc rượu với mỗi trái cây.Không có đàn gà là lỗ thằng căng ra rồi.

Ngày đưa tang,không kèn không trống.Cô con gái và ả con dâu lăn xả vào nítu kéo chiếc quan tài tỏ ra vô cùng đau xót.Ba anh con trai không ngớt lời tiếc thương.Chỉ vài người đưa tang thì cũng không ngớt lời thầm rửa"Đúng là lũ giả nhân,giả nghĩa".Người đưa tang là những người thương ông Cả lúc còn sống hiền lành nhân hậu,nên họ cố bằng mặt đi dự,chứ họ muốn nhổ vào mặt những đứa con chẳng ra gì của ông.Người qua đường không biết chuyện thì chép miệng"Cũng ấm hương hồn người quá cố,có đầy đủ con cái tiếc thương như vậy thì cũng ngậm cười nơi chín suối.chỉ tội nghiệp người sống,chắc là đau sót lắm."

Mỗi ngày trên thế giới có hàng vạn đám tang.Đó là chuyện thường ngày như chính quy luật sinh tồn của loài người.Người ta chết vì trăm ngàn lí do,bệnh tật,tai nạn,tự tử..Trong số họ có người sẽ được tang

lễ long trọng,có người thì chết ở một nơi nào đó không ai biết.Người chết rồi thì trả thân xác về với đất.Không biết người chết có cảm nhận được những gì diễn ra sau khi hồn đã lìa khỏi xác.Theo phong tục riêng của từng vùng từng miền,từng quốc gia,từng hoàn cảnh mà người quá cố sẽ được hưởng những đám tang khác nhau.Nhưng ở đây, tôi chỉ viết về đám tang của ông Cả Lào,cha của ba người con trai và một người con gái.

Hoa Quỳnh

Nguồn: Tác giả/VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: NgụyXưa đưa lên

vào ngày: 23 tháng 6 năm 2010